

Klara

Jeg kan ikke glemme Klara.

Det gamle, rynkede ansiktet. Det vakre, hvite håret. De nesten blinde øynene, som likevel så, men fra innsiden, liksom.

Det var Klara som sa det. «Jesus svikter aldri!» sa hun.

Hun var sykepleier. Men da jeg møtte henne var hun nesten 100, og bodde på samme aldersheim som bestemor. Da bestemor ble dårlig, var det Klara som oppdaget det, og holdt bestemor i hånden det siste stykket. Så slapp bestemor å dø alene.

Jeg fikk en ny venn på gamlehjemmet. Derfor fortsatte jeg å gå dit på besøk, selv om ikke bestemor var der lenger. Klara hadde sånn en trygg tro. Jesus var den beste vennen hennes. «Han svikter aldri!» sa hun.

Jeg har ikke en sånn fast tro. Jeg undrer meg over så mye. Mennesker svikter.

Foreldre svikter, ektefeller, barn, venner svikter, og du står der igjen alene. Huff, så vondt det er å bli sviktet! Hvorfor skulle jeg tro at Gud er annerledes? Derfor spurte jeg Klara: Det må vel ha hendt iblant at Jesus svikter deg?

Det gamle ansiktet strålte opp. Ansiktsrynkene var liksom vant til å legge seg i foldene til det gode smilet som kom. «Å nei,» sa hun trygt. «Han svikter aldri».

Klara ble 104 år. Ett hundre og fire år i følge med Jesus. Hun burde ha gjort sine erfaringer. Mennesker svikter. Jeg svikter selv også. Huff, så hjelpeløs jeg ofte kan kjenne meg!

«Jesus svikter aldri!» Det var Klara som sa det. «Han svikter aldri!»

Vigdis Hartberg